

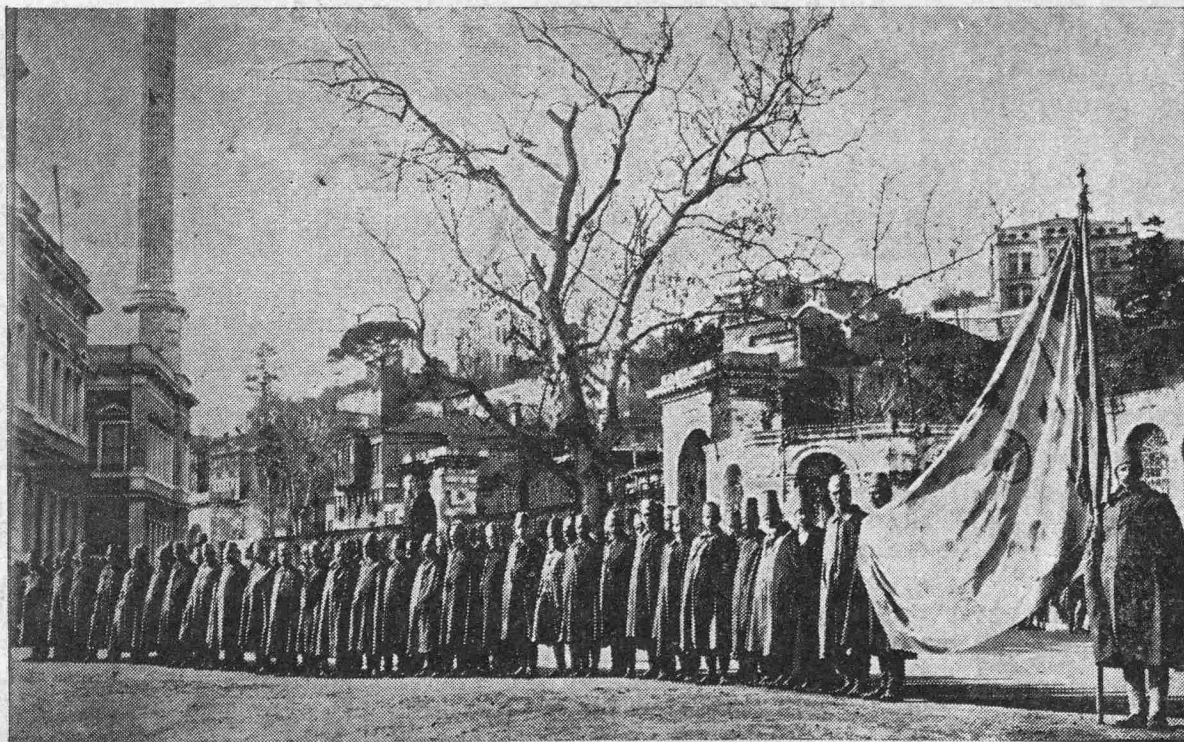
'Ασ' Ολθα

Τὸ σῆμαλόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν Μεβλεβήδων.

Τὸ τάγμα τῶν Μεβλεβήδων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Με μίαν πολὺ ὠραίαν ἀποστροφὴν ἀρχίζει ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ τῆς αὐρίων. Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν μεγαλοπρεπεῖ οὐρανὸν καὶ πρὸς τὴν ζωοδότειραν γῆν, θαυμάσια καὶ καλλιτεχνικὰ δημιουργήματα πανσόφου Δημιουργοῦ, με ποιόν τινα πένθιμον συλλογισμὸν ὁμολογεῖ τὴν προσκαιρότητα τῶν ἔργων αὐτῶν.

— Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, λέγει, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς καὶ ἀλλαγῆσονται.

Ἄλλ' ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν προσκαιρότητα ταύτην τῶν δημιουργημάτων, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι διὰ τὸν πεπερασμένον ἄνθρωπον, παρὰ σχετικὴ αἰωνιότης, λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ τονίσῃ τὴν ἀπόλυτον αἰωνιότητα τοῦ Δημιουργοῦ, αὐτῆς τῆς Ἀληθείας δηλονότι.

Ὅντως, ὑπὲρ τὴν μεταβαλλομένην ἐπιφάνειαν τῶν ὄντων, ὑπὲρ τὴν αἰωνίως ἀλλοιουμένην σύστασιν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τὸν διαρκῆ μαρασμὸν τῶν διαφόρων συνθέσεων, κάτι, ἡ ψυχὴ αὐτῆ τοῦ Σύμπαντος, μένει ἀναλλοίωτος, οὐδαμῶς κύπτουσα εἰς τοὺς νόμους τῆς φθορᾶς, οὐδαμῶς καμπτομένη εἰς τὰς περιπετείας τῆς ὕλης. Καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ ἡ Ἀλήθεια, ἡ μία καὶ μόνη εἰς τὰς διαφορὰς αὐτῆς ἐκφάνσεις. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἔθεσεν ἡ ἐπιστήμη ὡς σκοπὸν καὶ ἡ φιλοσοφία ὡς τέλος, τὴν ἠθικὴν δὲ ἀλήθειαν ἕκαστος ὀφείλει νὰ θέσῃ ὡς γνώμονα τῶν πράξεών του καὶ πολικὸν ἀστὲρα πρὸς προσανατολισμὸν τοῦ βίου του. Καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῆ ἀλήθειαν ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς τὸ Εὐαγγέλιον.

Παρέλκον πάντως εἶναι, ὅπως καταδείξωμεν ἐνταῦθα τὰς ὀφελείας, αἷς καρποῦται τις ἐκ τοῦ τοιούτου τοῦ βίου αὐτοῦ διακανονισμοῦ, διότι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πλεῖστα ὄσα εἰμπορεῖ τις ν' ἀναφέρῃ. Ἐν τούτοις εἶναι ἀρκετὸν νὰ τονισθῇ, ὅτι ὅσοι ἔχουσιν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς αὐτῶν τὴν θεραπείαν τῆς ἠθικῆς ἀληθείας, οὐ μόνον ἐξασφαλίζουν τὴν ἀπόλυτον καὶ πλήρη ἱκανοποίησιν τῆς συνειδήσεώς των, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ βίου, ἀλλὰ, καθιστάμενοι καὶ εὐεργέται τοῦ περι αὐτοὺς κόσμου, νέας προσπορίζουσι δι' ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἠθικὰς ἀπολαύσεις.

Ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἡ ἀνθρωπίνη δοκιμασοφία ἐφευρίσκη ὑπεκφυγὰς καὶ δικαιολογίας διὰ κάθε παράβασιν τοῦ ἀναλοιώτου ἠθικοῦ νόμου, ἡ ἰδέα ὅμως αὐτοῦ εἶναι τόσο ῥιζομένη βαθέως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ὥστε μένει ὡς τρυξὴ ἢ πικρὰ μεταμέλεια καὶ ἡ ἐπιτίμησις, ἥτις, ἂν καὶ μυστικὴ καὶ ἐνδόμυχος, ὅμως δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγότερον πικρὰ καὶ καυστικὴ.

Ἡ ἠθικὴ ἀλήθεια ἀποτελεῖ αὐτὴν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου· ὁ ἀμελῶν αὐτῆς καὶ ὁ περιφρονῶν ταύτην εἶναι ἐγκληματίας καὶ ἔνοχος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΩΝ

Θὰ παραχωρήσω σήμερον τὴν στήλην αὐτὴν εἰς τὸ παράπονον κάποιου φίλου μου. Σπεύδω μόνον νὰ σαφηνίσω τὸν τίτλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον στεγάζεται. Δὲν θὰ ὁμιλήσῃ οὔτε διὰ τὰς μεταμορφώσεις τῶν θεῶν, τὰς ὁποίας ἐψάλλεν ὁ Ὀβίδιος, οὔτε διὰ τὰς μεταμορφώσεις τῶν ἐντόμων, τὰς ὁποίας πραγματεύεται ἡ ζωολογία. Πρόκειται διὰ τὰς μεταμορφώσεις τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τοὺς ποιητάς, εἶναι αἱ μόναι θεότητες, ποῦ δὲν ἔπαυσαν νὰ λατρεύονται ἀκόμη, ἐνῶ, κατὰ τινὰς ἄλλους, εἶναι τὰ ὀχληρότερα ἔντομα τῆς Δημιουργίας.

Ἄφινω καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ μετὰ τὴν γνώμην των καὶ ἀντιγράφω ἐδῶ ἐπὶ λέξει τὸ πικρὸν παράπονον τοῦ συνομιλητοῦ μου.

— Φίλε μου, μοῦ ἔλεγεν, εἶμαι θῦμα, καὶ ἐγώ, μαζὶ μετὰ τοσούτους ἄλλους, τῆς μανίας αὐτῆς τῶν γυναικῶν, ποῦ ἔχουν νὰ μεταμορφώνονται. Γνωρίζεις μίαν γυναῖκα κάπου, σοῦ τὴν συστήνουν καὶ οὐ μαζὶ μετὰ τὰ λόγια τὰ τυπικὰ τῆς πρώτης γνωριμίας, ποῦ προφέρεις, προσπαθεῖς ν' ἀποτυπώσῃς εἰς τὴν μνήμην σου τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας, τὴν ὁποῖαν μόλις ἐγνώρισες. Λέγεις μετὰ τὸν νοῦν σου :

— Μάτια γαλανὰ, μικρὰ φρύδια, κοντὲς βλεφαρίδες, μαλλιά καστανὰ, ἀνάστημα μέτριον, αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία Κάππα.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας συναντᾷς εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον μίαν κυρίαν μετὰ τὴν πρώτην ματιάν, ποῦ ῥίπτεις ἐπάνω της, ἀντιλαμβάνεσαι, ὅτι ἔχει μαθρα πυκνὰ φρύδια, ὑπόξανθα μαλλιά, βαθύχρωμα μάτια, μιὰ ἐλγὰ στὸ πρόσωπο καὶ ἀνάστημα ὑψηλόν. Ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ μέρος εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν σου, φυσικὰ λοιπὸν τὴν ἀντιπαρέσχεςαι χωρὶς νὰ τὴν χαιρετήσῃς, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὴν γνωρίζεις, τῆς ῥίπτεις καὶ ἀπὸ μιὰ ἐκφραστικὴν ματιὰ ἢ κανὲν πολὺ εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἐπειτα ἡ τύχη τὸ φέρνει νὰ πάγῃς εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρίας Κάππα, περιμένεις ἐπιδοχὴν θερμὴν, σὲ δέχεται ψυχρότατα, περιμένεις νὰ συνεισθῶν αἱ φιλοφρονήσεις τῆς πρώτης ἐπισκέψεως καὶ ὅμως ἀρχίζουν πλάγιοι ὑπαινιγμοὶ καὶ πικρὰ παράπονα. Τί εἶχε συμβῆ; Τί ἐπεισόδιον ἐμεσολάβησε τόσο σπουδαῖον, ὥστε νὰ μεταβάλῃ τὰς διαθέσεις τῆς κυρίας ἐκείνης;

Ἀπλούστατα, τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Μεγάλου Δρόμου. Ἡ κυρία ἐκείνη μετὰ τὴν ἐλγὰ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά εἰς τὸ κεφάλι, ἦτο ἡ κυρία Κάππα, ποῦ ἐγνώρισες ἐπίσης μετὰ καστανὰ μαλλιά καὶ χωρὶς κανένα ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν.

Εἶναι περιττὸν νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι ἐπεστράτευσα ὄλας τὰς ρητορικός μου δυνάμεις διὰ νὰ τὴν μεταπίσω, ὅτι δὲν τὴν ἐγνώρισα καὶ ὅτι δὲν ἔκαμα σκοπίμως αὐτό. Ἐκείνη ἐπίσθη ἐκ συγκαταβάσεως καὶ ἐφάνη, ὅτι ἐκάμφθη, ἐνῶ τὸ μεϊδιάμα τῆς ἔλεγε :

— Γνωρίζω, ὅτι εἶσαι ἔνοχος, ὅτι λέγεις ψεύματα, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ.

Ἄλλοτε πάλιν ἐδέησε νὰ δώσω ἐξηγήσεις εἰς ἓνα σύζυγον δι' ἓνα χαιρετισμὸν μιᾶς κυρίας. Ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο φαίνεται πολὺ ζηλιάρης καὶ ἴσως εἶχε τοὺς λόγους του. Ἐπειδὴ εἶχα πρόσφατον τὸ πάθημά μου μετὰ τὴν κυρίαν Κάππα, ἤρχισα νὰ γίνωμαι ἀφειδέστερος εἰς τοὺς χαιρετισμούς. Εἶδα κάποιαν, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη ὡσανὺ φυσιογνωμία γνωστὴ τὴν ἐχαιρέτησα. Ἀλλὰ δὲν ἐβάδισα πολλὰ βήματα καὶ ἓνα βαρὺ χέρι, χέρι συζύγου, κάθεται εἰς τὸν ὄμῶν μου, ἐνῶ ἐν στόμα χονδρὸν μοῦ ἐξήτει ἐξηγήσεις.

Καὶ ἐδῶ ἐχρειάσθη νὰ ρητορεύσω πολὺ διὰ νὰ καταπραῦνω τὸν ἄγριον αὐτὸν Ὀθέλλον καὶ νὰ τὸν πείσω, ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ χαιρετοῦν μίαν κυρίαν εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον, δὲν εἶναι πάντοτε οἱ τρίτοι τῆς συζυγικῆς πυροστιάς, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ζητήσῃ ἄλλοῦ. Ἀλλὰ, τί τὰ θέλεις; τὰ ἐπει-

σόδια αὐτὰ μ' ἐκούρασαν πολὺ, πάρα πολὺ, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ τὰ ἐξομολογοῦμαι.

Ἄλλὰ μήπως πταίω ἐπὶ τέλους ἐγώ; Εἶναι τάχα ἓνας ἄνδρας ὑποχρεωμένος ὄχι μόνον νὰ παρακαλοῦνται, ἀλλὰ καὶ νὰ προβλέπῃ ὄλας τὰς μεταπτώσεις καὶ ὄλας τὰς μεταμορφώσεις, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ὑποστῇ ἐκουσίως μία γυναῖκα; πρέπει τάχα νὰ ξεύρω, ὅτι αὐριον θὰ ἔβγῃ εἰς τὸν δρόμον μετὰ 7 1/2 ἑκατοστῶν τακοῦνι, μετὰ ἓνα στενὸν σὰν σάβανο φόρεμα, μ' ἓνα ἰδιόρρυθμο καπέλλο, καὶ ὡς νὰ μὴ ἐφθάνον ὄλα αὐτὰ, νὰ βάρῃ καὶ τὰ μαλλιά της κάθε μέρα καὶ ἀπὸ ἓνα χρώμα;

Αἱ γυναῖκες, φίλε μου, δὲν ἔχουν διόλου ἀτομικότητα. Γνωρίζεις ἓνα ἄνδρα. Ἄρκει νὰ τὸν συναντήσῃς δύο φορές καὶ θὰ ἀποτυπώσῃς πολὺ πιστὰ τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τοὺς τρόπους του. Ἄς περάσουν ἕκτοτε δέκα χρόνια. Θὰ τὸν ἴδῃς πάλιν μετὰ τὴν ρεπούμπλικὰ του — ἂν συνθηθίῃ ρεπούμπλικα — μετὰ τὰ γκρίζα του τὰ ροῦχα — ἂν προτιμᾷ τ' ἀνοικτὰ χρώματα — μετὰ τὴν πλατεῖα γραβάτα του σὰν νὰ ἦτο ἡ χθεσινὴ ἀκόμη. Καὶ προχωρεῖς πρὸς αὐτόν, τὸν χαιρετᾷς καὶ δὲν ἀπατάσαι. Ἐνῶ ἡ γυναῖκα! Θεέ μου! Τὴν γνωρίζεις τὸ πρῶτ' ξανθιά, γίνεται τὸ ἀπόγευμα καστανὴ διὰ νὰ γίνῃ μελαχροινὴ τὸ βράδυ. Ἀλλάζει φυσιογνωμίαν, τρόπον ἐνδυσίματος, ἐκφράσιν. Ὁ ἄνδρας ἀντιπροσωπεύει τὴν μονιμότητα, ἡ γυναῖκα τὴν αἰωνίαν ἀλλαγὴν. Εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς Ἀστασίας, τὴν ὁποῖαν πικρὰ ἐψάλεν ὁ ποιητὴς, εἶναι τὸ σύμβολόν της. Φέρει τὴν ἀστασίαν εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ σῶμά της, καθὼς στεγάζει τὴν ἀστασίαν καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν της...

Ἐδῶ τελειώνει τὸ παράπονον τοῦ φίλου μου. Τὸ διαβιβάζω ἐδῶ, χωρὶς ὅμως ἡ ὑπογραφή μου νὰ σημαίνῃ, ὅτι καὶ τὸ συμμαριζομαι.

Θ. Κ. Μ.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ἐλεγα μονάχος, κόρη, τῆς προάλλες :
— Ἐχω γράψῃ τόσους στίχους γιὰ τῆς ἄλλες,
ὅπου δὲν ἀξίζουν τόσο ὅσον σὺ,
καὶ γιὰ σὲν' ἀγάπη πόῳχω περιουσίαν,
καὶ χαρὰ καὶ λύπη κ' ἐρωτὰ καὶ πόνο,
οὔτε δέκα στίχους δὲν ἀφισρῶνω.

Ἐρασμία κόρη, δίχως νὰ στὸ πῶ
τὸ καταλαμβάνεις πόσο σ' ἀγαπῶ,
καὶ τὰ δυὸ μου μάτια, ὅπου κι' ἂν σὲ δοῦνε,
ὄλο μου τὸν πόθο σὸν ὁμολογοῦνε.

Ναί, δὲν σ' ἀφιέρωσα ποίημα κανένα,
οὔτε πολλοὺς ἔγραψα στίχους δι' ἐσένα,
ἀλλὰ σ' ἀφιέρωσα, κόρη λατρευτῆ,
ὄχι τὰ ποιήματα, μὰ τὸν ποιητῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Εἶναι μεγάλη τρέλλα νὰ γυρεύῃ κανεὶς νὰ ποτίσῃ ἓνα ὄνον, ποῦ δὲν διψᾷ.

Ὅποιος δίδει ταχέως, δίδει δύο φορές.

Ὅποιος κάμνει τὸν φίλον ὄλων, δὲν εἶναι φίλος οὐδενός.

Ἡ γυνὴ καὶ τὸ λουλούδι εἶναι ἀδέλφια.

Καθεὶς εὐρίσκει πειὸ καλὴν τὴν συγκομιδὴν τοῦ ἄλλου.

ΚΑΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ;

Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία ἦτο θυμωμένη. Κατὰ τὸ γεῦμα εἶχεν ἀναποδογυρίσει τὴν ἀλατιέραν τῆς καὶ αὐτὸ τὸ ἐθεώρει πολὺ κακὸν οἰωνόν.

— Τί ἄρα γὰρ θὰ μοῦ συμβῆ; ἐσκέπτετο.
Ἐτελείωσε τὸ γεῦμά της δυσθύμως καὶ, προληπτικῶς ἦτο, κατέβη εἰς τὸν κήπον, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν τῆς.
— Ἀναποδογύρισα τὴν ἀλατιέρα, ἐσκέπτετο κάποια ἀνατροπὴ θὰ γίνῃ εἰς τὸν βίον μου!...

Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία, κόρη βιοπαιλαιστῶν, εἶχε σπουδάσει μὲ τὰς οἰκονομίας τῶν γονέων τῆς καὶ εἶχε γίνει διδασκάλισσα. Ἀρκετὰ ἔτη ἐτοξίδευσε καὶ διέμενεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὡς διδασκάλισσα εἰς σχολεῖα ἢ εἰς οἰκογενεῖας. Εἰργάσθη πολὺ, καὶ ἀπὸ τὰς οἰκονομίας τῆς κατάρθωσε νὰ σχηματίσῃ μίαν μικρὰν περιουσίαν δέκα χιλιάδων φράγκων. Ἄλλ' ὅταν εἶδεν, ὅτι εἶχε πλέον κουρασθῆ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἐκείνην, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ πατρικὸν τῆς σπίτι μόνη. Οἱ γονεῖς τῆς εἶχον ἀποθάνει.

Τὸ σπίτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ μόνη πατρικὴ τῆς κληρονομία, εἶχεν ἕνα ὠραῖον κήπον. Ἡ Οὐρανία ἐπερνοῦσε τὰς ὥρας τῆς καλλιεργοῦσα τὰ ἀνθὴ του καὶ προὔτιμα τὴν ἀνάγνωσιν ἀπὸ τὰς συναστροφὰς μὲ τοὺς συμπατριώτας τῆς, τοὺς ὁποῖους, ἄλλως τε, δὲν ἐγνώριζε καὶ καλά, διότι δὲν ἔμενε διαρκῶς εἰς τὴν πατρίδα τῆς.

Ἐν ἀπόγευμα, ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὸν κήπον ἡ δεσποινὶς Οὐρανία, διέκρινεν ἔξω ἀπὸ τὰς κιγκλίδας τοῦ ἕνα χαριτωμένον πενταετὲς ἢ ἑξαετὲς κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον μὲ πολὺν θαυμασμόν παρετήρει τὰ ἀνθὴ.

Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο πολὺ συμπαθὴς καὶ ἡ περιέργεια τῆς Οὐρανίας ἐκεντήθη. Τὸ ἐπλησίασε, τὸ ἠρώτησε τίνοσ ἦτο καὶ ἔμαθεν, ὅτι ἦτο κόρη ἑνὸς γείτονος, ὄρφανὴ ἀπὸ μητέρα, ὅτι ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὅτι ἔμενε μόνη καθ' ὅλας τὰς ὥρας, πού ὁ πατέρας τῆς ἦτο μακρὰν εἰς τὴν ἐργασίαν του.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;
— Μαρία, ἀπῆντησε τὸ κοριτσάκι.
— Καὶ ἀγαπᾷς τὰ ἀνθὴ;
— Πάρα πολὺ, κυρία.
Ἡ Οὐρανία εἶχε συγκινηθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν νέαν γνωριμίαν τῆς. Ἡ ὄρφανεία τῆς μικρᾶς κόρης, τὸ παραπονεμένον ὕφος τῆς, τὸ εὐγενὲς πρόσωπόν τῆς, τῆς ἐκέντησαν τὴν συμπάθειαν τόσο, ὥστε ἐδοκίμαζε μεγάλην χαρὰν, ὅταν τὴν ἐβλεπεν.

Ἦρχιζε μάλιστα νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτήν. Εὐθύς ὡς ἡ μικρὰ Μαρία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, τὴν ἔκαλε κοντὰ τῆς, τῆς διηγείτο ὠραίας ἱστορίας, διὰ νὰ τὴν τέρπῃ, τὴν ἐδίδασκε τὸ μᾶθημά της καὶ ἠρέσκετο νὰ συνομιλῇ μαζὶ τῆς ἕως τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἤρχετο ὁ πατήρ τῆς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, διὰ νὰ τὴν πάρῃ.

Ὁ πατέρας τῆς Μαρίας ἦτο ἡλικίας τεσσαράκοντα ἑτῶν, ἀρχιεργάτης εἰς ἕν ἐργοστάσιον, ἀρκετὰ εὐγενὴς ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ μελαγχολικὸς ἐξ αἰτίας τῶν περιπετειῶν τοῦ βίου του. Μετὰ μακρὰν νόσον, ἔχασε τὴν γυναῖκά του καὶ ἀπέμεινε μόνος μὲ τὴν μικρὰν Μαρίαν. Ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν χηρείαν του, ἐξ αἰτίας τῆς κόρης του, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα ὑπερβολικὰ. Μόνος μέσα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, δὲν εἶχε κανένα, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνατροφὴν τῆς ὄρφανῆς, αὐτὸς δὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπιβλέπῃ ἐπαρκῶς, ἀφοῦ ἦτο ἠναγκασμένος ἑννεα ὥρας τὴν ἡμέραν νὰ ἐργάζεται μακρὰν τῆς οἰκίας του. Δι' αὐτὸ, ὅταν ἔμαθεν ἀπὸ τὴν κόρην του τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς φροντίδας, ποῦ κατέβαλλε δι' αὐτήν ἡ δεσποινὶς Οὐρανία, ἠσθάνθη κάποιαν ἀνακούφισιν καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην ἐπῆγε νὰ ἐπισηφθῇ τὴν περὶ τὴν διδασκάλισσαν.

Ἐκτοτε ἐσχετίσθησαν, ἀλλ' αἱ ἐπισκέψεις τοῦ πατρὸς τῆς Μαρίας ἦσαν πολὺ ἀραιαί, ἐπεριωρίζοντο δὲ σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸν κήπον.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ δεσποινὶς Οὐρανία εἶχεν ἀναποδογυρίσει τὴν ἀλατιέρα, ἐνῶ περιεπάτει εἰς τὸν κήπον, βλέπει νὰ τὴν πλησιάσῃ σκεπτικὸς ὁ πατέρας τῆς Μαρίας. Τὴν ἐχαιρέτησε καὶ ἐκάθησεν εἰς ἕνα ξύλινον πάγκον.

— Εἰσθε ἀδιάθετος; τὸν ἠρώτησεν ἡ Οὐρανία.
— Ὅχι· διατὶ μ' ἐρωτᾷτε;
— Φαίνεσθε, τοῦ ἀπῆντησε, κάπως καταβεβλημένος, σκυθρωπός.

— Ἐχετε δίκαιον, δεσποινίς, ἐν τούτοις δὲν εἶμαι ἀδιάθετος, μόνον κάπως σκέψις...

— Μία σκέψις, εἶπατε;
— Ναι, δεσποινίς, σκέπτι μοι νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ Μαρία μου μεγαλόνει, γαριφίζει πόσον τὴν ἀγαπῶ, καὶ ὅμως δὲν εἶμαι πρῶτον κοντὰ τῆς, οὔτε ἔχω κανένα συγγενῆ, ὁ ὁποῖος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴν τῆς. Οἱ πόροι μου δὲν ἐπαρκοῦν διὰ νὰ πληρώσω... Σκέπτομαι λοιπὸν νὰ πάγω ἀλλεῦ, ὅπου τοῦλάχιστον ἔχω συγγεῖεις, καὶ ἐκεῖ νὰ ζήσω... Ἴσως μάλιστα καὶ νυμφευθῶ, διὰ νὰ δώσω μίαν μητέρα εἰς τὴν Μαρίαν...

Ἡ Οὐρανία ἐγίνε κάτωχρος. Θὰ ἔχανε λοιπὸν τὴν μοναδικὴν τῆς ἀγάπην, τὴν Μαρίαν; Ἄ! Ἰδοὺ ἐπληθήθειεν ὁ κακὸς οἰωνός, τὸ ἀναποδογύρισμα τῆς ἀλατιέρας.

Ὁ γείτονος δὲν ἀντελήφθη τὴν συγκίνησιν αὐτῆν τῆς Οὐρανίας καὶ συνεπλήρωσεν:

— Ἦθελα ὅμως ν' ἀκούσω καὶ τὴν γνώμη σας. Σεις, ποῦ ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ τὴν Μαρίαν μου, τί μὲ συμβουλεύετε;

— Κύριε, τοῦ ἀπῆντησε, καταβάλλουσα προσπαθείας νὰ φανῇ ἀπαθὴς, μὲ καταλαμβάνετε ἐξ ἀπροόπτου. Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς συμβουλεύσω. Ἄν εἴχετε τὴν καλοσύνην νὰ περάσετε ἀπόψε νὰ πάρωμεν τὸ τσάι μαζὶ, ἴσως ἕως τότε...

Τὰς ὑπολειπομένας ὥρας ἡ Οὐρανία ἐσκέφθη πολὺ, ἐβασάνισε τὸν νοῦν τῆς, ἐδοκίμασε τὴν ψυχὴν τῆς ἂν εἴμπορῇ νὰ μείνῃ χωρὶς τὴν Μαρίαν, ποῦ τόσο ἠγάπα καὶ κάτι τῆς ἔλεγεν:

— Ὅχι!

Τὸ βράδυ ὁ πατέρας τῆς Μαρίας ἐπῆγε μαζὶ μὲ τὴν κόρην του εἰς τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν. Κατ' ἀρχὰς ἔμειναν σιωπηλοὶ καὶ δὲν ἐθίξαν τὸ θέμα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐνόμιζε καιεῖς, ὅτι τοὺς ἐπείραζε καὶ τοὺς δύο. Τέλος ὁ ἄνδρας ἠρώτησε δειλὰ:

— Ἐσκέφθητε, δεσποινίς;

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλὰ διὰ νὰ δώσω καιεῖς γνώμην δι' ἕνα τόσο σπουδαῖον ζήτημα, εἶναι πολὺ δύσκολον. Ἄλλως τε, σεις ἐλάβετε πλέον τὴν ἀπόφασίν σας.

— Ἄ! ὄχι ἀκόμη, δεσποινίς.

Ἡ Οὐρανία ἐσιώπα. Ἐθώπευε τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία τῆς ἔλεγεν:

— Ὡ! πόσον σᾶς ἀγαπῶ, δεσποινίς, πόσον σᾶς ἀγαπῶ! καθὼς θ' ἀγαποῦσα τὴν μητέρα μου!

Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς ν' ἀναλύεται εἰς ἀπερίγραπτον συγκίνησιν. Ἠσθάνετο, ὅτι ἡ Μαρία ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτήν καὶ ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ μόνη τῆς.

— Ὡ! ὄχι δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ, ἐσκέφθη.

Ἐσηκώθη, ἐπλησίασε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Μὲ ἐρωτᾷτε τί ἐσκέφθη, τοῦ εἶπε. Λοιπὸν, φαντάζεσθε; Ἀφοῦ ἀγαπῶμεν καὶ οἱ δύο αὐτὴν τὴν μικρὰν, ὡς τὴν ἀγαπῶμεν μαζὶ, ὡς ἐνώσωμεν τὰς προσπαθείας μας ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τῆς. Ἐγὼ θὰ γίνω ἡ δευτέρα μητέρα τῆς, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε...

Ἐκεῖνος, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔκυψεν εἰς τὴν κόρην του καὶ τῆς εἶπε:

— Μαρία, φίλησε τὴν μαμᾶ σου.

(Adolphe Ribaux).

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

Μέσα στὴν καρδιά μου μιὰ πλημμύρα νοιώθω
νὰ μοῦ πλημμυρᾷ.
Νοιώθω μέσ' στὰ στήθια τὸ μεγάλο πόθο
νὰ μὲ τυραννᾷ.

Κι' ἀπὸ τὴν καρδιά μου νοιώθω ν' ἀνερβαίνουν
λόγια τρυφερὰ.
Φθάνουν ὡς τὰ χεῖλια, μὰ ποτε δὲ βγαίνουν
καὶ στὰ φανερά.

Τί νὰ βγοῦν νὰ κάνουν, ἀφοῦ ν' ἀκουστοῦνε
δὲν εἶναι γραφτό;
Κάλλιο ν' ἀπομείνουν μέσα, νὰ θαφτοῦνε
ὅπου θὰ θαφτῶ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΦΙΛΙΟΣ

Ἐλεγα κάποτε, ὅτι ἡ θρασύτης ποῦ γίνεται, κάθε τέτοιον καιρὸν, εἰς τὰ κλαδιὰ τῆς ἀμυγδαλιάς, ἀποδεικνύει μίαν ἐπιδημίαν ἰδανικότητος. Οἱ ἄνθρωποι, ἐν γνώσει, ὅτι κατωστρέφουν ἐν τῷ γίνεσθαι ἕνα καρπὸν νοστιμώτατον καὶ θρεπτικώτατον, προτιμοῦν νὰ στολίζουσιν τὰ σπίτια των μὲ τὰ ἀνθὴ τῆς ἀμυγδαλιάς, ἀντὶ νὰ τρώγουν τὰ ἀμύγδαλά τῆς.

Ἰδανισμός ὅμως ἢ βανδαλισμός, ἰδοὺ, οἱ εἶναι ἀθεορβήτους! Ἄλλὰ τί θέλει καὶ ἡ ἀμυγδαλιά, ἐπὶ τέλους, καὶ ἀνθίζει ἀπὸ τὸν Γενάρην, μέσα εἰς τὴν γενικὴν ξερύλαν; Δὲν ἐννοεῖ, ὅτι σκορπίζει τόσοις πειρασμοῦς, ποῦ ξεσποῦν στὸ νεφολὶ τῆς; Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ βιαστικὴ φιλαρέσκεια τῆς πρῶτου ἐπιπέφυης νύμφης δὲν εἶναι ἀσχετὴ πρὸς τὸν ὄργανισμὸν τῆς. Ὑπάρχουν δένδρα νευρικά, ὅπως ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι. Καὶ ἡ ὑστερία, ποῦ ἐθεωρεῖτο μέχρι τινὸς ὡς ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν γυναικῶν, διὰ ν' ἀναγνωρισθῇ κατόπιν καὶ εἰς τοὺς ῥωμαλέους ἄνδρας, δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀναγνωρισθῇ καὶ ὡς βότανον τοῦ φυτικῶν βασιλείου.

Τὰ ὑστερικά πλάσματα λοιπὸν εἶναι βέβαιον, ὅτι παρουσιάζουν μίαν ἐξαιρετικὴν ὀξύτητα τῶν αἰσθησῶν καὶ τοῦ κοινοῦ αἰσθητηρίου. Τί περιέργων λοιπὸν, ἂν ἡ ἀμυγδαλιά προαισθάνεται τὴν ἄνοιξιν καὶ γαργαλίζεται ἀπὸ τὰς πιόσας τῆς, πρὶν λάβουν ἀκόμη τὴν παραμικρὰν εἰδήσιν περὶ τῆς προσεγγίσεώς της τὰ ἄλλα δένδρα, ποῦ κοιμῶνται ἀκόμη τὸν βαθὺν ὕπνον τοῦ χειμῶνος; Διὰ ν' ἀνθίζῃ ἡ ἀμυγδαλιά καὶ νὰ στολίζεταί ὡς νύμφη καὶ νὰ μεθᾷ ἀπὸ ἔρωτα, σημαίνει, ὅτι ἀνεξαρτήτως κάθε βεβαιώσεως τοῦ Καζαμία καὶ ἀδιαφόρου ἂν ὁ βορορτᾶς ὀργιάξῃ τριγύρω μας, τὸ πνεῦμα τῆς ἄνοιξεως, ἀδιόρατον εἰς τὰς χονδροειδεῖς μας αἰσθήσεις, πλανᾶται ἤδη δειλὰ δειλὰ μέσα εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν.

Προχθὲς ἀκόμη ἕνας ποιητῆς, φορῶν βαρῦτατον ἐπανωφόρι καὶ θηριώδη χειρῶν κττα, μοῦ ἔλεγεν:

— Ἐβγήκα στὸν κόμπο καὶ σὲ βεβαιόνα, ὅτι ἐμύρισα ἄνοιξιν.

— Μὰ ἐσὺ τρέμεις ἀπὸ τὸ κρύο! τοῦ εἶπα.

— Ἀδιάφορον! Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι ἐμύρισα ἄνοιξιν...

Ἐπὶ ζητημάτων παρομοίας φύσεως, εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὴν ὀσφρησιν τῶν ποιητῶν. Εἶναι καὶ αὐτοὶ ὑστερικά πλάσματα ὅπως ἡ ἀμυγδαλιάς, ἔχουν μοναδικὴν ὀξύτητα αἰσθητηρίων καὶ αἰσθάνονται τὴν ἄνοιξιν πολὺ μακρὰν. Ὅτι βεβαιώνει ἐπομένως ἡ ἀμυγδαλιά καὶ ὁ ποιητῆς, εἶναι ἀναμφισβήτητον. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἕνας τρίτος ποῦ τὸ βεβαιώνει: Ἡ γάττα!

Τὴν σκέψιν αὐτὴν τὴν ἔκαμα χθὲς τὴν νύκτα, ἐν ὧρα ἀγρυπνίας, παρακολουθῶν μίαν καταχθονίαν συναυλίαν ἐπὶ τῶν γειτονικῶν κεραμιδιῶν. Διὰ τὴν τάχα αὐτὴ ἡ πρῶτη ἐκρηξίς τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν τάξιν τῶν αἰλουροειδῶν, ἔλεγα μέσα μου, ἀφοῦ ὄλων τῶν ἄλλων ζῶων αἱ καρδίαι κοιμοῦνται ἀκόμη τὸν νήδυμον μέσα εἰς τὰ τριχωτὰ των στήθη; Καὶ ὑπῆγεν ἀμέσως ὁ νοῦς μου εἰς τὴν βεβαιωμένην νευρικότητα πῶν αἰλουροειδῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν, ὅτι καὶ ἡ γάττα προαισθάνεται τὴν ἄνοιξιν καὶ τὴν καθιερώνει πρὶν ξυπνήσουν ἀκόμη τὰ ἄλλα παχύδεσμα ζῶα.

Ἡ ἀμυγδαλιά λοιπὸν, ἡ γάττα καὶ ὁ ποιητῆς...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
διὰ διδασκαλίσας, παιδαγωγούς, ὑπηρετρίας, ὑπηρέτας, τροφούς, μαγειρίσας, μαγειροὺς καὶ ἐν γένει πάντα ὑπηρέτην.

Πέραν, Τοῦνελ, Ἀπαρτεμὰν Ζουχτή πασαῖ, ὁδὸς Σανσελερί, ἀριθμ. 14, Πρῶτον πάτωμα.

Ἡ κ. Θεοδώρα Κόγεβα, προσλαβοῦσα τὴν γνωστοτάτην παρὰ τῇ πλατρικῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πόλεως μας δεσποινίδα Μαρίαν Βασιλείου, ἥτις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν παρὰ τῇ μακαριτίδι Νικολαΐδου εἰργάσθη ὡς διευθύντρια, ἤνοιξαν Μεσιτικὸν Γραφεῖον διὰ τὴν τοποθέτησιν προσώπων εἰς τὰς ἄνω θέσεις. Ἐχουσαι δὲ τὴν καλλιτέραν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τιμηθῶσιν ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς δημοσίου, διατελοῦσι

ΘΕΟΔΩΡΑ ΚΟΓΕΒΑ
ΜΑΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ

Τεραστία παραγωγή. — Κολοσσιαία επιχειρήσεις. — Περίεργος ιστορία.

Ο πανευρωπαϊκός πόλεμος, μαζή με άλλα, έφερε και την κρίση του πετρελαίου, του οποίου τελευταίως όλοι ήσθάνθημεν την σημαντική αξίαν ως πρώτης ύλης φωτιστικής και θερμαντικής. Η παραγωγή και αι άλλαι έπεξεργασίαι προς τελείαν παρασκευήν του δια τὸ εμπόριον αποτελούν παντοῦ κολοσσιαίας επιχειρήσεις, αι όπολαι, όλαι μαζή, παρουσιάζουν μίαν ιστορίαν πολὺν αξίαν προσοχῆς.

Εἰς εποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φορὰν ἤρχισε νὰ γίνεται σοβαρὰ σκέψις περὶ τοῦ τί θὰ συμβῆ ἂν ποτε λείψῃ ὁ λιθάνθραξ, τὰ πλούσια εἰς κεκρυμμένους θησαυρούς ἔγκατα τῆς γῆς μᾶς ἔδωκαν τὸ πετρέλαιον ὡς σημαντικὴν ὕλην φωτισμοῦ, θερμάνσεως, ἀκόμη δὲ καὶ κινητηρίου δυνάμεως. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις του ἔχαροποίησε τοὺς πάντας, εὐθύς δὲ οἱ εἰδικοί ἐπεδόθησαν καὶ εἰς τὴν μελέτην τοῦ καθορισμοῦ τῶν συστατικῶν του, χωρὶς ὅμως νὰ εὐρεθῶσι σύμφωνοι. Διότι, ἄλλοι εἰς αὐτῶν παρεδέχθησαν κατ' ἀρχάς, ὅτι τὸ πετρέλαιον εὐρίσκειται εἰς βαθυτάτας ὑπογείους φυσικὰ ἀποθήκας, ἄγνωστον πῶς καὶ πόθεν, καὶ ἄλλοι, ὅτι ἀποσπάσκειται τοῦτο ἀπὸ τὰ διάφορα ὄρυκτά, τὰ ὁποῖα συνηνωμένα ἀπαντῶσιν εἰς τὰ βῆθη τῆς γῆς.

Εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. — Πίδακες τεράστιοι.

Ἡ πρώτη πετρελαιοπηγὴ ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Πανσυλβανίαν τῆς Ἀμερικῆς, τῷ 1859. Συνέβη δὲ τότε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅ,τι εἶχε συμβῆ καὶ εἰς τὴν Καλλιφορνίαν μετὰ τὴν εἰδησιν τῆς εὐρέσεως τῶν πρώτων αὐτόθι χρυσορρυχίων. Ὅλοι ἔτρεξαν ἐκεῖ καί, διατρυπῶντες τὴν γῆν πολὺ βαθυτά, ἐζήτουν τὴν εὐρεσιν τοῦ νέου θησαυροῦ. Ἀλλὰ τὰ πρώτα πειράματα, ἀτελέστατα καὶ ἀτεχνα, ὀλίγιστα ἔφεραν ἀποτελέσματα. Ὅταν ὅμως μετὰ τὴν Πανσυλβανίαν καὶ εἰς τὸ Τεξᾶς εὐρέθησαν ἄλλαι

πετρελαιοπηγαί, ὁ τρόπος τῆς τελειοποιήσεως τῆς ἐξαγωγῆς του ἔφερε σημαντικώτερα ἀποτελέσματα.

Τὸ βάθος τῶν πηγῶν τούτων συνήθως ποικίλλει ἀπὸ 20-900 μέτρα, ἀνωθεν δὲ αὐτῶν στήνονται εἰς εἴκοσι μέτρων ὕψος πύργοι, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐργάζονται τὰ πλώρια μηχανικὰ τρυπάνια, τὰ ὁποῖα ὅλοεν διατρυπῶντα τὸ ἔδαφος, παρουσιάζουν νέας μεγάλας ποσότητας πετρελαίου. Πολλάκις εἰς μερικὰς πηγὰς συμβαίνει, ἔνεκα μεγάλης πιέσεως τῶν γειτονικῶν ἀερίων, τὸ πετρέλαιον νὰ ἐκπηδῆ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, εἰς ὕψος ἑκατὸν μέτρων, ὅπως συχνὰ συμβαίνει τοῦτο εἰς τὸ Μπιμπή-Εἰμπάτ τοῦ Βακοῦ καὶ εἰς τὸ Μπουσενάρι τῆς Ρουμανίας.

Δὲν λείπουν δὲ καὶ οἱ διάφοροι κίνδυνοι ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν αὐτὴν ἀναπήδησιν, ἡ ὁποία, ὅσον καὶ ἂν ὀλίγα λεπτά πρὶν προαγγέλλεται μετὰ τρομακτικὴν βροντήν, προξενεῖ, οὐχὶ σπανίως, αἰφνιδίαν καταστολήν τῶν πέριξ μηχανικῶν ἔργων, πλλάκις δὲ καὶ τὸν θάνατον πρὸς ὅσους εὐμεθῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατινάξεως. Ἰδιαίτεροι πέριξ δεξαμενῶν μαζεύουν τὸ ἐκτινασσόμενον πετρέλαιον, τὸ ὁποῖον ἔπειτα μετὰ ἀποκρίσεως ἢ ἠλεκτροκινήτους ἀντιλάς τὸ ἀποστέλλουν εἰς τὰς ἐπι τούτῳ ἀποθήκας. Τῷ 1907 τοιαύτη ἀναπήδησις εἰς τὸ Βακοῦ ἐπέφερε τελείαν καταστροφὴν θαιμασιῶν μηχανικῶν ἔργων, ἀφοῦ, μαζή μετὰ τὸ εἰς 120 μέτρων ὕψος ἀναπηδήσαν πετρέλαιον, ἐσκορπίσθησαν εἰς μεγάλην ἀκτίνα καὶ 8 ἑκατομμ. ὁ ἄδης ἄμμου καὶ χωμάτων, τὰ ὁποῖα κατεπλάκωσαν ὄχι ὀλίγους ἐργάτας.

Ἄλλη τοιαύτη σύγχρονος ἀναπήδησις συνέβη εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Νόμπελ. Εἰς διάστημα 24 ὥρῶν ἀνεπήδησαν ἀπὸ αὐτὰς 16 ἑκατομμ. λιτρῶν πετρελαίου, ἀξίας 300 χιλ. φράγκων, ἢτοι 9 ἑκτομμ. φράγκων εἰς ἓνα μῆνα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπαύστως ἐξηκολούθησεν ἡ ἀναπήδησις. Ἀπὸ ἄλλην πηγὴν τοῦ Βακοῦ, μόλις αὕτη διετρυπήθη ἀπὸ τὸ μηχανικὸν τρυπάνιον, εἰς διάστημα 24 ὥρῶν ἐξήχθη ποσὸν πετρελαίου, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐγένεσαν 180 χιλ. μεγάλα βρέγλια. Φαντάζεσθε τώρα τί ἱλιγγιώδεις ἄλλαι ποσότητες ἐξάγονται ἀπὸ τὰς 1500 περίπου ἐν ἐνεργείᾳ πηγὰς τοῦ Βακοῦ. Αἱ ρουμανικαὶ πηγαὶ εἰς τὸ Μπουσενάρι, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται μετρίως παραγωγῆς, πέρουσιν, εἰς διάστημα ἔτους, ἔδωκαν

200 χιλ. τόννους πετρελαίου. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀντὶ τρυπανίων, τελευταίως ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται εἰδικὰ φυσίγγια δυναμίτιδος, τὰ ὁποῖα, φθάνοντα μέχρι τῆς πετρελαιοπηγῆς, ὠθοῦν πρὸς τὰ ἄνω τὸ πετρέλαιον.

Ἡ τεραστία παραγωγή του.

Μετὰ τὴν ἐξαγωγήν του ἐκ τῆς γῆς, πρέπει νὰ γίνῃ ὁ καθαρισμὸς καὶ ἡ διύλισις του, ἡ ὁποία ἐτελεῖται εἰς εἰδικὰ μεγάλα ἐργοστάσια, κείμενα πολὺ μακρὰν τῶν πόλεων, ἔνεκα τοῦ κινδύνου τῆς ἀναφλέξεως καὶ πρὸ πάντων τῆς καταστροφῆς τῶν πέριξ ἀπὸ τὴν ἐκσφενδόνισιν ἐκ τῶν καπνοδοχῶν τῶν ἐργοστασίων μαύρης πυκνοτάτης στάκτης. Εἶναι δὲ αὕτη τόσο πυκνὴ καὶ μαύρη, ὥστε καὶ τὸν πλέον αἰθρῖον οὐρανὸν τὸν μεταβάλλει εἰς σκοτεινοτάτην νύκτα. Ἀπὸ τὰ πέριξ μόνον τοῦ Βακοῦ κατ' ἔτος συνάζονται 40 χιλ. τόννων τοιαύτη στάκτι, χρησιμοποιουμένη εἰς ἄλλα βιομηχανικὰ ἔργα καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν παραγωγὴν μαύρων χρωμάτων διὰ τὴν ἐλαιοβαφὴν. Τὸ ἀκαθάριστον πετρέλαιον, διὰ νὰ γίνῃ τελείως καθαρὸν καὶ κατάλληλον πρὸς χρῆσιν, ὑποβάλλεται πολλάκις εἰς θερμοκρασίαν 400 βαθμῶν καὶ τότε ἐξ αὐτοῦ ἐξάγονται ὁ αἰθῆρ τοῦ πετρελαίου, ἡ νάφθη, ἡ γκαζολίνα, ἡ βενζίνη, ἡ παραφίνα, ἡ βιζελίνα, διάφοροι ἄλλαι μετὰ συστατικὰ πίσεως οὐσίαι καὶ τέλος τὸ γνωστὸν διαυγὲς διὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν θέρμανσιν πετρέλαιον. Ὁ αἰθῆρ τοῦ πετρελαίου, ἐκτὸς ἄλλων, χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἀδιαβρόχων. Μετὰ ἄλλους λόγους, ἐκ τοῦ πετρελαίου τίποτε δὲν ρίπεται ὡς ἄχρηστον.

Ἡ αἰφνιδία ἀνάφλεξις τοῦ πετρελαίου ἐπιφέρει καταστροφὴν τεραστίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐγένετο βεβαίως αἰσθητὴ, ἂν περισσότερον τεραστία δὲν ἦτο ἡ παραγωγή του. Πέρουσιν εἰς τὰς δύο πόλεις τοῦ Τεξᾶς, τὴν Μπομόν καὶ τὴν Σπίνδλε-Τόπ, εἰς διάστημα ἑξ ἡμερῶν ἐξακολούθησεν τρομακτικὴ ἀναφλέξεως ἐλάησαν ὑπὲρ τὰς 150 χιλ. ἐκατολίτρα, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ φέρουν κρίσιν εἰς τὴν ὅλην παραγωγὴν τῆς χώρας. Ἡ ἀνάφλεξις προήλθεν ἀπὸ κερυνόν.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ χωρίσῃ τὴν μίαν ἀπὸ τῆς ἄλλης τὰς λέξεις αὐτάς : γυναῖκα, μόδα.

Ὅμιλήσατε εἰς μίαν γυναῖκα διὰ τὴν μόδαν ὅσονδῆποτε καὶ ἂν εἶναι ἐκ χαρακτηρῶν σοβαρὰ, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ μετὰ χαρακτηριστικὴν προθυμίαν, ὡσάν νὰ τὴν ἐδίγητε εἰς τὸ εὐαισθητότερον τῆς σημείον. Ἄλλως τε, καὶ οἱ ἄνδρες τὸ γνωρίζουν πολὺ καλά αὐτὸ καὶ διὰ τοῦτο ἀρχίζουν κάθε συνομιλίαν τῶν μετὰ γυναῖκας ἀπὸ τὴν μόδαν.

Ἡ μόδα εἶναι τὸ καλλίτερον ἐπιχείρημα διὰ τὴν γυναῖκα. Κάποιος εἶπεν : Ὅταν εἰς ἀνὴρ πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ κάτι, σκέπτεται τὸ τί θὰ εἴπῃ. Ἡ γυναῖκα σκέπτεται πάντοτε τὸ τί θὰ φορέσῃ.

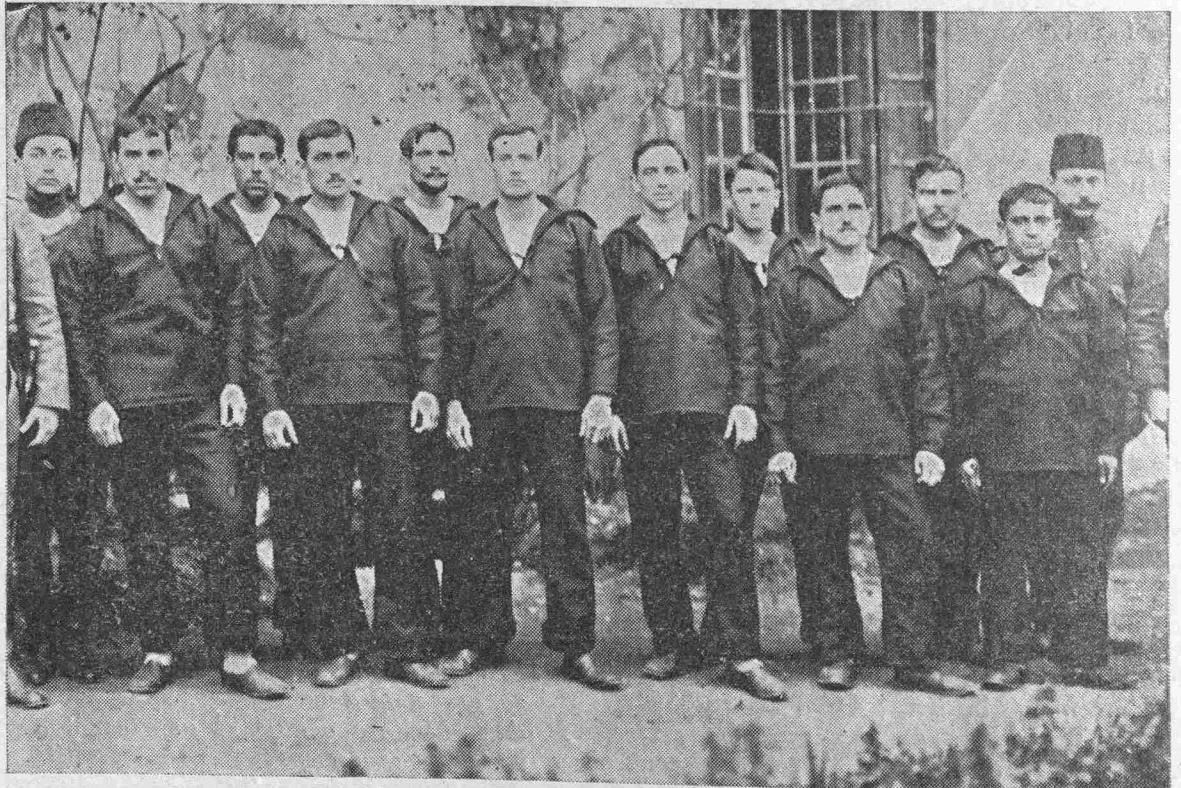
Καὶ ἀληθῶς τὸ ζήτημα τῆς περιβολῆς παίζει πολὺ σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν γυναῖκα. Ἄν εἰς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος φορεῖ περιλαίμιον ἀπηρχαιωμένης μόδας, ἢ γάντια παραδόξου χρώματος, ἢ λαϊμοδέτην κωμικόν, κάμνει κακὴν ἐντύπωσιν, μία κυρία, ἐμφανιζομένη μετὰ παλαιὰς καλαισθησίας περιβολῆς, προξενεῖ πολὺ χειροτέραν ἐντύπωσιν. Ἡ κοινωνία φαίνεται περισσότερον ἐπιεικὴς εἰς τοὺς ἄνδρας παρὰ εἰς τὰς γυναῖκας, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς αὐτό.

Ἡ μόδα ἔκαμε πολλὰς ἀληθεῖς προόδους. Δὲν ἐπιτρέπει πλέον νὰ ὑπάρχουν τελείως ἄσχημοι γυναῖκες, ἐκτὸς ἂν τὸ θέλουν. Ἡ αἰσθητικὴ τοῦ ἐνδύματος προσαρμόζεται κάλλιστα πρὸς κάθε σῶμα. Καὶ τὰ χρώματα ἐπίσης ἐναρμονίζονται κάλλιστα. Τὴν σπουδαιότητα τῆς περιβολῆς ἐξαίρει καὶ ἡ Κάρομεν Σύλβα μετὰ τὰ λόγια αὐτά :

— Ἡ τουαλέττα δὲν εἶναι κάτι ἀδιάφορον. Σᾶς καθιστᾷ ἐν ζωντανὸν καλλιτέχνημα, ὑπὸ τὸν ὄρον καὶ σεῖς νὰ εἰσθε τὸ κόσμημα τοῦ στολισμοῦ σας.

ΙΑΝΘΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ ἐν Τσανάκαλε καταβρυθισθέντος γαλλικοῦ ὑποβρυχίου «Σαφίρ».

I.— Ποίαν εκ τῶν δύο ;

Τὸ ἐργαστάσιον καὶ ὁ Πύργος Σαντεπλαρ ἔκειτο εἰς μίαν πολὺ γραφικὴν γωνίαν τῶν Ἀρδεννῶν. Ἀνῆκον ταῦτα εἰς τὸν κύριον Λεσπερᾶ, ἐξηκοντούτην σχεδόν, ξηρὸν καὶ ἀσθενικῆς φυσιογνωμίας ἄνδρα, ὁ ὁποῖος κατόκει ἐκεῖ μὲ τὴν οἰκογένειάν του.

Δὲν ἦτο πολυμελὴς ἡ οἰκογένεια τοῦ Λεσπερᾶ. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρία γυναικεῖα πρόσωπα : Τὴν γυναῖκά του, νεωτέραν κατὰ εἰκοσιν ἔτη τοῦ ἀνδρός της, τὴν κόρην του Ζερμαῖν καὶ μίαν ἄλλην νεάνίδα, ἀδελφὴν τῆς γυναικὸς του, τὴν Βαλερίαν.

Ἡ κυρία Λεσπερᾶ εἶχε καταστῆ πανομοιότυπον σχεδὸν τοῦ ἀνδρός της. Καίτοι δὲν τὸν εἶχε νυμφευθῆ ἔξ ἔρωτος, ἀν καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν διέφερον πολὺ, ἐν τούτοις κατήντησαν νὰ ταυτισθῶσι τελείως. Εἶχε πολὺ μεγάλην ὑπακοὴν εἰς τὸν σύζυγόν της ἡ Λουίζα Λεσπερᾶ, ὁ ὁποῖος, λόγῳ τῆς ἡλικίας του, ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ πατήρ της. Ἄλλως τε, τὸν ἐνυμφεύθη τὴν ἐπαίριον σχεδὸν τοῦ θανάτου τοῦ πατρός της, ὅστις ἀφῆκε μὲν εἰς τὰς δύο θυγατέρας του περιουσίαν ἑξακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἀλλ’ οὐδένα στενὸν συγγενῆ, διὰ νὰ τὰς προστατεύῃ. Κατ’ ἀνάγκην λοιπὸν ὁ Λεσπερᾶ ἐγένετο προστάτης καὶ τῆς γυναικαδέλφης του.

Ἡ Βαλερία Μωδελαιν ἦτο νεωτέρα τῆς ἀδελφῆς της κατὰ δώδεκα ἔτη, ἄρα τὴν στιγμὴν, καθ’ ἣν ἄρχεται τὸ παρὸν ἐπεισόδιον, ἦτο εἰκοσιῆς ἐτῶν. Ἀφελὴς καὶ γλυκεῖα φυσιογνωμία, μὲ ὠραῖα γαλανὰ μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά, μὲ κομψὸν καὶ ἐπίχαρι ἀνάστημα, δὲν ἠγάπα διόλου νὰ ἐπιδεικνύεται ἐν τούτοις ἡ ὠραιότης δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπιδείξεως, εἶναι καταφανὴς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ ἐκείνου χωρίου τὴν ἐθαύμαζον. Μόνη ἴσως ἡ Βαλερία δὲν ἐγνώριζε τὴν ὠραιότητά της καὶ δὲν ἐφρόντιζε δι’ αὐτήν.

Δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον των τὸ ζεῦγος Λεσπερᾶ ἀπέκτησε μίαν κόρην, τὴν Ζερμαῖν ἡ Βαλερία εὗρε τὸ θέληγτρόν της. Δεκαετίς, ὅταν ἐγεννήθη ἡ ἀνεψιά της, τὴν ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν της καὶ αὐτὴ πάντοτε ἀντὶ τῆς μητρὸς της ἐφρόντιζε διὰ τὴν μικράν. Τὴν εἶχεν ἀγαπήσει πολὺ, τόσο πολὺ, ὥστε ἠσθάνετο ὅλην τὴν δύναμιν ν’ ἀφοσιωθῆ χάριν τῆς ἀνεψιάς της. Ἦτο ἄλλη μητέρα της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζερμαῖν δὲν ἠσθάνετο ὀλιγοτέραν ἀγάπην διὰ τὴν Βαλερίαν. Μία βαθεῖα εὐγνωμοσύνη συνδέσε τὴν ἀνεψιάν πρὸς τὴν θεῖαν καὶ ἐν ζωηρὸν φίλτρον τὴν θεῖαν πρὸς τὴν ἀνεψιάν.

Σήμερον καὶ αἱ δύο ἦσαν χαριτωμέναι καὶ φαιδραὶ νεάνιδες. Ἡ Ζερμαῖν, μελαγχροινὴ καλλονή, ὅσον ἡ θεία της ἦτο ξανθή, ἀπετέλει τὸ ἀντίρροπον ἐκείνης. Φαιδραὶ καὶ αἱ δύο, μὲ ὅλην τὴν χάριν τῆς ἡλικίας των μέσα εἰς τὴν καρδίαν, ἦσαν τὸ μόνον φαιδρὸν σημεῖον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λεσπερᾶ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκ χαρακτῆρος, ἀλλὰ καὶ διότι ἔβλεπεν, ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐργοστασίου του δὲν ἐπήγαινον καλά, ἦτο σκυθρωπὸς καὶ δύσθυμος.

Εἰκοσιῆς ὅμως ἐτῶν ἡ Βαλερία, διατί τάχα νὰ μὴ νυμφευθῆ ; Ἦτο ὠραία, ἦτο πλουσία. Εἶχε παραλάβει ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της τὴν πατρικὴν κληρονομίαν : τριακοσίας χιλιάδας φράγκα. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀξιοκαταφρόνητος νύμφη.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλοὶ εὐρέθησαν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐζήτησαν εἰς γάμον, ἐν τούτοις ὅλας τὰς προτάσεις ἐκείνας ἀπέρριψεν. Ὅχι βέβαια ἐξ ὑπερηφανείας, ἀλλὰ διότι εἶχε τὴν Ζερμαῖν. Τὸ πρὸς τὴν ἀνεψιάν της φίλτρον δὲν ἄφινε τόπον εἰς τὴν καρδίαν της διὰ τὸν ἔρωτα. Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ τότε μόνον ἤρχισε νὰ κρούῃ τὴν θύραν τῆς καρδίας της, ὅταν ἡ Βαλερία εἶδεν, ὅτι ἡ ἀνεψιά της τῆς ἐκφεύγει.

Ἀληθῶς ἡ Ζερμαῖν εἰς ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν κατέστη μελαγχολικὴ καὶ ρεμβώδης, προετίμα τὴν μόνωσιν, παρὰ τὴν συντροφίαν τῆς θείας της καὶ πολλάκις οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγραίνοντο.

Ἡ Βαλερία, ἀν καὶ ἄπειρος, μὲ τὴν γυναικειαν ὅμως διαίσθησιν

ἀντελήφθη, ὅτι τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν ἐνδείξεις ἔρωτος. Ἡ Ζερμαῖν ἤρχισε νὰ ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ εἰξεύρη καὶ αὐτὴ ποῖον.

Κατ’ ἀνάγκην λοιπὸν ἡ Βαλερία ἀπέμεινε μόνη. Ἡ καρδία της τὸ ἠσθάνετο, ὅτι ἡ ἀνεψιά της θὰ ἔπαυε νὰ τὴν ἀγαπᾷ εὐθὺς ὡς θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἀνδρός. Καὶ ἡ Βαλερία διὰ τὴν ἡλικίαν της εἶχεν ἀνάγκην ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἦτο εἰκοσιῆς ἐτῶν, ἦτο πλουσία, ἦτο ὠραία.

Διὰ νὰ ἀγαπηθῆ δὲν εἶχε παρὰ νὰ δειχθῆ. Ἀντὶ νὰ ζῆ εἰς τὸν μεμονωμένον ἐκείνον Πύργον, μακρὰν πάσης κοινωνίας, εἰς μίαν πόλιν θὰ εἶχε τόσους θαυμαστάς, ὄσους καὶ γνωρίμους.

Ὅταν περιεπάτει μόνη ἀνὰ τὸ χωρίον, ἀνάμεσα εἰς τὰ μονόροφα σπιτάκια τῶν ἐργατικῶν τάξεων, καὶ διέσχιζε τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγρούς, ἀντελαμβάνετο, ὅτι τὰ μάτια ὅλων τῶν ἀπλοϊκῶν ἐκείνων ἀνδρῶν ἐστρέφοντο μὲ ἓνα βαθὺν θαυμασμόν πρὸς αὐτήν. Ὅλοι τὴν εὕρισκον ὠραίαν. Καὶ ὅλων τὸ βλέμμα ἐπρόδιδε τὴν σκέψιν των. Ἀδιάφορον ἀν ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς προήρχετο ἀπὸ ταπεινούς. Ἡ καρδία ὑποφέρει τόσον εἰς τὰ ἀνώτερα, ὅσον καὶ εἰς τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα. Εἶναι ἐν συμφωνίᾳ τόσον εἰς τοὺς μεγάλους, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μικρούς, τὰ δὲ δάκρυα εἶναι πάντοτε πικρά, ὅποια-δήποτε καὶ ἀν εἶναι τὰ μάτια ποῦ τὰ χύνουν.

Μεταξὺ ὅλων αὐτῶν κάποιος νέος εὕρισκετο παντοῦ, ὅπου αὐτὴ ἐπήγαινε. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ’ ἣν οὔτε ἐφαντάζετο, αἴφνης προέβαλλεν ἀπὸ ἐν δάσος, ἐφαίνετο εἰς τὴν καμπὴν ἐνὸς δρόμου.

Ὑψηλός, ρωμαλέος, μὲ μαῦρα μαλλιά καὶ γαλανὰ μάτια, μὲ μύστακα σχεδὸν ξανθὸν ἐπὶ προσώπου πολὺ μελαγχροίνου, ἐφαίνετο μᾶλλον Ἴσπανός. Ἐν τούτοις, ἦτο ἐντόπιος. Ἦτο εἰκοσιοκτῶ ἐτῶν καὶ τὸν ὀνόμαζον Ἰωάννην Μαῦρον ἐξ αἰτίας τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου του.

Ἐσταμάτα διὰ νὰ ἀφήσῃ τόπον εἰς τὴν Βαλερίαν νὰ περάσῃ, ὅταν τὴν συνήντα. Ἀπὸ μακρὰν μάλιστα τὴν παρετήρει ἐταστικῶς, ἀλλ’ ὅταν ἐπλησίαζεν, ἐχαμήλωνε τὰ μάτια του, ἔκλινε τὸ μέτωπον καὶ ἀπεκαλύπτετο πρὸ τῆς δεσποινίδος μὲ εὐγένειαν, ἡ ὁποία προῦκά-λει τὴν ἐκπληξιν τῆς Βαλερίας.

— Ποῖος εἶναι αὐτός ; ἠρώτησέ ποτε ἓνα χωρικὸν ἢ κόρη.

— Πῶς ; δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε ; τὴν ἀπήντησεν ἐκεῖνος, εἶναι υἱὸς τοῦ Μαρι-Ἀδέλ, τοῦ μάγου τοῦ γειτονικοῦ μας χωρίου. Ὅταν ἦσθε μικρούλα, ἐπαίζατε, σᾶς ἐνθυμοῦμαι, μαζί του. Κατόπιν ἔφυγε διὰ νὰ σπουδάσῃ, ἐπήγεν ἔπειτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀλλ’ ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου καὶ μένει μαζί μὲ τὸν πατέρα του. Καλλιεργοῦν ἓνα τσιφλίκι ποῦ ἔχουν. Ἐμεγάλωσεν ὁ Ἰωάννης Μαῦρος, γι’ αὐτὸ δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε, ἀν καὶ ἦτο παιδικὸς σας σύντροφος. Ἐν τούτοις ἔχω νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν, ἀν τὸ ἐπιτρέπετε... Ἀποφεύγετε τὸν νέον αὐτόν, ἔχει κακὸ μάτι.

— Ὁ νέος αὐτός, ἐσκέφθη ἡ κόρη, ἔχει πολὺ ὠραῖα μάτια, διὰ νὰ εἶναι τὸ βλέμμα του ἐπικίνδυνον.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παρουσιάσθη εἰς τὸν Πύργον εἰς νέος, ὁ Ἰούλιος Γκρανδιέ, υἱὸς ξυλεμπόρου τοῦ Μονθερμέ. Ὁ πατήρ του, ἀσθενῶν, εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτὸν τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐπιχειρήσεών του.

Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἐργοστασίου ὑπῆρχον πολλὰ καὶ ἐκλεκτὰ δένδρα καὶ ὁ Λεσπερᾶ, κύπτων πάντοτε ὑπὸ τὸ βάρος οἰκονομικῶν ἀναγκῶν, ἐσκέφθη νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς τὸν ξυλέμπορον ἐκείνον.

Ὁ Ἰούλιος ἦτο νέος πολὺ εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ καὶ μὲ εὐφροσύνην φυσιογνωμίαν. Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν Πύργον, συνήντησε τὴν Βαλερίαν καὶ τὴν Ζερμαῖν, αἱ ὁποῖαι περιεπάτουσαν εἰς τὸν κήπον. Πρὸς αὐτὰς ἀπηυθύνθη, λέγων, ὅτι ὁ Λεσπερᾶ τοῦ ἔδωσε συνέντευξιν καὶ αὐταὶ τὸν ὠδήγησαν μέχρι τῆς αἰθούσης.

Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔληξεν ἀμέσως καὶ συνεπῶς ἐδέησε νὰ ἐπανέλθῃ πολλάκις ὁ Ἰούλιος. Ἐβλεπε πάντοτε κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του τὰς δεσποινίδας αὐτὰς, τῶν ὁποίων ἤρχισε νὰ ἀπασχολῆ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔμεινεν ἀδιάφορος· εὕρισκε πάντοτε ἀφορμὸς νὰ παρατείνη τὰς ἐπισκέψεις του, καὶ ὁσάκις ὁ Λεσπερᾶ τὸν προσεκάλει νὰ γευματίσῃ μαζί των, οὐδέποτε ἤρνεῖτο. Ἦτο προφανές, ὅτι εὕρισκον εὐχαρίστησιν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λεσπερᾶ.

Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ Γκρανδιέ ἐξηκολούθησαν καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν συμφωνιῶν. Ἀλλὰ διὰ ποῖαν ἐκ τῶν δύο νεανίδων ὁ Ἰούλιος ἔκαμνε τὰς ἐπισκέψεις ἐκείνας ; Ποῖαν ἀπὸ τὰς δύο προῦτίμα ;

Ἦσαν ἄρα γε ἀντίζηλοι ;

Τὸ ἀληθές ἦτο, ὅτι τόσον ἡ Βαλερία, ὅσον καὶ ἡ Ζερμαῖν, ἠσθάνοντο συμπάθειαν διὰ τὸν νέον ἐκείνον καὶ προσεπάθουν νὰ μαντεύ-

(συνέχεια από σελ. 228 και τέλος)

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Αι γυναίκες ποίους άνδρας προτιμώσιν ;

Γλυκά, σάν ούράνιες χορδές, που ένας άνοιξιότιμος άέρας ταράζει, άκούσθηκαν κι' έφέτος τὰ σήμαντρα νά μās προσκαλούν στην μεγάλη, στην άτέλειωτη προσευχή.

Έπάνω εις τόν βαθυγάλανο ούρανό σφοδρίσθηκαν οι μυρωμένοι καπνοί του θυμιάματος, που άνεβαίνει μαύρο, όλόμαυρο σάν τὰ δειρά μας, νά προσφέρη στα πόδια του Πλάστου την λατρείαν ενός ταλαιπωρημένου κόσμου.

Μετά τὰ όργια της τρελλής έποχής — δέν πρόκειται για την έφετεινή — ή ψυχή, κουρασμένη από την άπόλαυσιν της σαρκός, θέλει λίγο ν' άναπαυθί μέσα εις τὸ ήρεμο περιβάλλον, που μās χαρίζει ή εκκλησία.

Έκει, κάτω από τὸ αδύνατο φῶς τῶν κεριῶν, μέσα εις τὸν άέρα, που χλιαραίνει ή Πίστις, τὰ πόδια ναρκώνονται, χαλαρώνουν, λιγύζουν για νά γονατίσουν έμπρός στην άνωτέραν Δύναμιν του ύλιστου, έμπρός εις τὸ Πνεῦμα του φιλοσόφου, έμπρός εις τὸν Θεόν του θνητοῦ.

Έκει ή καρδιά, φουσιωμένη από τὰς άπογοητεύσεις της καθημερινης βιοπάλης, ξεσπάει εις ένα βουβο κλάμα, βουβὸ σάν την άόρατη Δύναμιν, που βαλομῶνει τὰς θλίψεις.

Έκει, κάθε κοινωνική ύπεροχή θραύεται, ταπεινώνεται έξουδετεροῦται, και ὁ άνθρωπος, που έως χθές περιεφρονείτο σάν άσήμαντο σκουπίδι της ζωής, εκεί βρίσκει την άνάπαυσιν της ψυχής του.

Μέσα εις τὸς νωχελείς, τὸς μικρόσητους ήχους, που με τόσην άτέλειαν ύμνοῦν την δόξαν του Δημιουργοῦ, χαρά και λύπη, πίκρα και γέλιο σφικταγκαλιάζονται, άδελφώνονται, συμπονούνται.

Έκει κάθε εύγενής ύπαρξις, που εις τὸν γλυκύτερον της πόθου, τὸ ύψηλότερο της Ιδανικό, της πειθ' χρυσῆς — ὄχι με την κυριολεξία — έλπιδες νά μουρλιάζονται, νά συντριβονται επάνω εις τὰ Σινικά τείχη της πεζότητος, θά παρηγορηθί, όταν ιδί στον Σταυρὸ τὰ ματωμένα χέρια Έκεινου, που θέλησε νά διδάξη την έμμορφία και την αλήθεια: δυὸ πράγματα, που ποτε δέν θά γνωρίσουμε.

Έκει ή κόρη, που σὲ μιὰ φριχτή στιγμή άπολάσεως λέρωσε την λευκότητα του σιτήθους της, θά εὔρη δυὸ παρήγορα μάτια — ὄχι ανθρώπινα βέβαια — για νά πῆ τὸν πόνο της, ν' άνοιξη την καρδιά της.

Κι' εκείνος, που κάτω απ' τὸ μεταξωτό του φόρεμα και τα διαμαντένια του στολίδια έμόλυνε άθῶες ύπαρξεις και της κύλισε στην πυκνή λάσπη της περιφρονησεως, εκεί γονατισμένος θά γείρη βαρὺ τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ αληθινή μετάνοια.

Κι' ένας άκόμη, που άνειρεύθηκε εὐτυχημένο βίο και άνοιξε την καρδιά του γυρμένος σὲ άγκαλιὰ άγαπημένης γυναίκας, εκεί θ' άνταμώση τὸν βαρὺ, τὸν σιδερένιο Σταυρὸ — τότε ήταν ξύλινος — που φορτώνεται όποιος τολμήση αληθινὰ ν' αγαπήση.

Μέσα στο χαϊδευτικὸ άρωμα του λιβάνου ὁ πατέρας θά άνειρευθί σ' έναν κόσμο άγγέλων τὰ σκοτωμένα παιδιά του και τὰ δάκρυα, που βαθειά βαθειὰ τὸν αὐλάκωσαν τὸ πρόσωπο, θά μεταβληθῶν σὲ μιὰ δροσοῦλα αύγῆς, σ' ένα σιγανό, σ' ένα ήρεμο, σ' ένα λυπητερὸ χαμόγελο.

Άνοιγει κι' έφέτος ὁ παπῆς τὸ μεγάλο, τὸ παλῆ τὸ βιβλίο, για νά δοξάση την Μητέρα του πόνου και της όρφάνειας: μᾶ τὰ γράμματα τώρα είναι πειὸ μαυρισμένα κι' όταν σηκώνη τὸ γερωνικό του κεφάλι νά ιδί την έκφρασιν της Παναγίας, βλέπει τὰ μάτια της, τὰ δυὸ πονετικά της μάτια, βουτηγμένα σὲ μιὰ άσυνείθιστη, σὲ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία, έτοιμα νά δακρύσουν, έτοιμα νά κλάψουν.

Η Παναγία, «ή άνύμφευτος Νύμφη», αὐτή ή θεοποίησις της γυναικείας καλωσύνης — τὸ τελευταίον ίσως αντίτυπον που έμεινε — δέν κλαίει τώρα μόνον τὸ θείο παιδί της... Μέσα στην βαθειὰ θλίψη του προσώπου της διακρίνεται ὁ πόνος για μιὰ δλόκληρη ανθρωπότητα που αλληλοσπαράζεται.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Άφου προηγουμένως ώμίλησα περι τῶν προτιμήσεων τῶν άνδρῶν, ἄς έλθω και εις τὰς προτιμήσεις τὰς ιδικάς μας.

Υπάρχει πρό παντός μιὰ άνδρική ιδιότης, την όποιαν όλαί αι γυναίκες, άδιακρίτως άναπτύξεως και μορφώσεως, ζητοῦσιν από τὸν άνδρα: είναι τὸ θάρρος. Τὸ θάρρος είναι δια τὸν άνδρα ὅ,τι ή χάρις δια την γυναίκα. Δύναται τοῦτο ν' άντικαταστήση την νεότητα και την ὠραιότητα.

Όλοι αι γυναίκες, από τῶν άριστοκρατικωτέρων μέχρι τῶν γυναικῶν του λαοῦ, είναι πάντοτε άνηλεεις άπέναντι τῶν δειλῶν και τῶν έντροπαλῶν, διότι οὔ,οι άποδεικνύουσι χαρακτηρα άσθενή.

Έτερον προσόν, τὸ όποιον ύπερβαλλόντως εκτιμᾶ ή γυνή εις τὸν άνδρα, είναι ή ψυχραιμία κατά τὰς δυσκόλους περιστάσεις της ζωής.

Η γυνή, ή όποία εκ φύσεως είναι εύεξαπτος, εύερέθιστος, θυμα τῶν νεύρων και της φαντασίας της, αισθάνεται κατ' άνάγκην δια τὸν άνδρα, ὅστις γνωρίζει νά κυριαρχῆ έαυτοῦ, τὸν αὐτὸν σεβασμόν, τὸν όποιον αισθάνεται δι ένα ήρωα.

Τρίτον δῶρον, τὸ όποιον θέλγει την γυναικείαν καρδιαν, είναι ή λεπτότης του άνδρός προς την γυναίκα, αι φιλοφρονήσεις, ή courtoisie.

Δέν έννοῶ ένταῦθα τὸς κόλακας χαρακτηρας, οἵτινες με χιλίας δύο προσποιήσεις θέλουν νά φαινωται άρεστοί εις τὰς γυναίκας. Αὐτοί επιτυχᾶνται τὸ εναντίον του πόθου των γίνονται καταγέλαστοί άπέναντί μας.

Οί λεπτοί τρόποι του άνδρός διεγείρουσιν εις την γυναίκα τὸ αισθημα της εύαρεσκείας και της συμπαθείας.

Επίσης προσφιλείς εις τὰς γυναίκας είναι και ὅσοι έχουσι πνεῦμα δικηκόν, καυσικόν, σπινθηροβόλον. Έν τούτοις είναι σπάνιον δι' άνδρα, ὁ όποιος οὐδέν άλλο ειξεύρει, παρά νά γελᾶ, νά εὔρη εις την ομάδα τῶν θαυμαστῶν του έρωτα τρυφερόν και βαθύν. Η γυνή είναι επιφυλακτική άπέναντι του άφροῦ τούτου, διότι έχει την ὑπόνοιαν, ὅτι οὔτος καλύπτει ξερότητα χαρακτηρος και κενότητα πνεύματος. Αὐτή φλερτᾶρει εύχαριστως με τὸς τοιούτους χαρακτηρας, άλλ' άφου παρέλθει ή φαιδρὰ ὦρα, δέν σκέπτεται πλέον περι αὐτῶν.

Αν εξαιρέσετε την μικρὰν σχετικῶς φάλαγγα τῶν γυναικῶν, αἵτινες, έχουσι πνεῦμα ὑπέροχον, επιζητοῦσι μεταξύ τῶν εὐφυῶν άνδρῶν εκείνον, ὁ όποιος θά ταῖς φανῆ πιστόν και μαγικόν κάτοπτρον της ψυχῆς των, αι πλειότεραι συγκινούνται από μερικους σίχους γραμμένους εις τὸ λευκωμά των, από κάποιον ήμα, που θ' άκούσουν νά ταῖς ψιθυρίζεται εις κατάλληλον στιγμήν, και απομακρύνονται από την μεγαλοφυίαν και προσπαθοῦν ν' αποφύγουν την γοητείαν της.

Γενικῶς ή γυνή ὑποψιάζεται εις την εμπνευσιν ένα αντίπαλον άγνωστον και ισχυρόν, εναντίον του όποιου αι ιδιότητες της καρδιάς της και τὰ δῶρα του προσώπου της κινδυνεύουν νά φανοῦν άνίσχυρα.

Και ή κολλονή ;

Παρ' ὀλίγον νά την λησμονήσω. Είναι αληθές, ὅτι ή ὠραιότης του άνδρός είναι τὸ προτέρημα εκείνο, τὸ όποιον άνάπτει ταχύτατα τὰς συμπαθείας, άλλ' ἐξ ίσου είναι και εκείνο, τὸ όποιον τὰς αφίνει νά σβέσωσι ταχύτατα, χωρὶς νά αναφθῶσιν εκ νέου.

Η καλλονή είναι καθῶς τὸ μηδέν πλησίον εις τὸς λοιπούς αριθμούς. Δύναται νά έχη μεγίστην αξίαν, άλλ' αν μείνη μόνον του ή τεθῆ κατόπιν μόνον μηδενικῶν, δέν έχει καμίαν σημασίαν.

Συμπολίτες.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ὁμογενές κατάστημα έτοιμῶν ένδυμάτων άνδρικών, γυναικείων και παιδικῶν: ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, έν Πόλει, μεταξύ Βαξέ Καπου και Σουλταν-Χαμάμ, έν Σανιέ χανίφ, α' πατώματι.

Έν αὐτῷ θέλετε εὔρει και ὅλα τὰ είδη γουναρικῶν, ήτοι σάρπες, μανσόν και μπουᾶ, ὡς και ιδιαίτερον τμήμα εκ μποντερί.

Ένεκα του τέλους της έποχής έκπτώσις ἐξ 20 %.

Μία μόνον επίσκεψις αρκει.

Γάμοι. — Έν στενῶ κύκλῳ συγγενῶν και φίλων έτελέσθησαν έν Μπέγιογλου την 29 Ιανουαρίου οι γάμοι του κυρίου Κ. Μυρομεφάλου μετά της έπεράστου δεσποινίδος 'Αλεξάνδρας 'Αστρά. Εις τὸ εύάρμοστον ζεύγος εύχόμεθα ρόδιον και εύτυχή τὸν συζυγικόν βίον.

Θάνατοι. — Σεβαστή δέσποινα και μητέρα έτελεύτησε την Δευτέραν και την έπιούσαν εκηδεύθη έν Κουσκουτζουκίφ, ή Δέσποινα Δ. Περαδικήρη, εύτυχήσασα νά ιδη περι αὐτήν τὰ τέκνα της καλλίστην κατέχοντα θέσιν παρά τῆ ήμετέρη κοινωνία. Συλλυπούμενοι τὸς οικειούς αὐτής, εύχόμεθα εις την άείμηστον την γαίαν έλαφράν. — Π. Ν. Π.

Ποδοσφαιρικοί άγῶνες. — Μετ' ιδιαιτέρου ένδιαφέροντος και έν μέσῳ μέχρι τέλους άμοφοτέρωθεν δειχθείσης ὁμονοίας και χαρᾶς, διεξήχθη την παρελθούσαν Κυριακήν ποδοσφαιρικός άγών έν Μακρικιοί μεταξύ τῶν μελῶν του έν τῆ πόλει ταύτη περιωνύμου συλλόγου 'Αστέρως και τῶν μελῶν του έν Καθήκιοι συλλόγου 'Ολύμπια». Καίτοι οι άθληται του 'Αστέρως' έδειξαν μεγάλην δραστηριότητα και έπιμονήν καθ' ὅλην την διάρκειαν του άγῶνος, έν τούτοις ὁ σύλλογος 'Ολύμπια' κατήγαγε λαμπράν έπιτυχίαν δια 2 γκολ εναντι οὐδενός. — Ηλ. Ξενοφ.

Ο έν Τατασόλοις ναός του 'Αγίου Δημητρίου. — Επιστέλλουσιν ήμιν: «Πάταξον, Κύριε, τὸς εκφαυλίζοντας την εύπρέπειν του οἴκου Σου», ειπον, ὅτε κατά την παρελθούσαν Κυριακήν ειδον τὸν ναόν του 'Αγίου Δημητρίου. Αμαθῆς έν τούτοις καλαισθησία, άπογυμνώσασα τὸν ναόν της βασιλικῆς αὐτοῦ τοιχογραφίας, τὸν περιέβλε δι' ὀθνείας και άκαλαισθητόν τοιχογραφίας, δια την όποιαν έδαπανήθη σεβαστώτατον ποσόν, προς έξοικονόμησιν του όποιου, ὡς έπληροφορήθημεν, άνεστάλησαν αι πληρωμαί τῶν μισθῶν τῶν κοινοτικῶν ὑπαλλήλων και τῶν προς τὰς άπόρους οίκογενείας, χήρας και ὀρφανὰ χρηματικῶν της Κοινότητος βοηθημάτων. — Ν. Σ.

Βαραββᾶς. — Από της Δευτέρας εις την «Πατριδα» ήρχισε δημοσιευόμενον νέον μυθιστόρημα: ὁ Βαραββᾶς, τὸ άριστούργημα της Μαρίας Κορέλλι. Ο Βαραββᾶς άναγινώσεται άπλήστως.

Εκδόσεις. — Από της σήμερον κυκλοφορεῖ έργον μοναδικῆς χρησιμότητος και ὠφελείας δια πάντα εργαζόμενον: «Εγκόλπιον φόρου επιτηδεύματος», επιμελεί τῶν κ. Μιλτ. Καραβοκυροῦ, δικηγόρου, και Δημ. Φύτου, βουλευτοῦ Καλλιπόλι. Εις τὸ έργον αὐτὸ θά εὔρητε τὰ εξής: Τὸν περι τεμετοῦ νόμον, πλήρη και επακριβῶς μεταφρασμένον. — Πίνακας και ὀδηγίας σχετικῶς. — Εὔρετήριον ὄλων τῶν φορολογουμένων τάξεων, δικῶ πᾶς φορολογούμενος δύναται νά έξακριβῶση εύκολώτα τὸ τί δέον νά πληρώσῃ. — Ποίαις διατυπώσεσι δύναται τις νά κάμη έν περιπτώσει ὑπερτέρας φορολογήσεως. — Προληπτικῶς ὀδηγίας προστατευτικῶς τῶν συμφερόντων τῶν ατόμων και εταιριῶν. Τὸ έργον τοῦτο δέν είναι μόνον ή νομολογία του περι τεμετοῦ φόρου, άλλὰ και τελειοτάτη νομική συμβουλή από τὸς ειδικωτέρους επιστήμονας, ήτις παρέχεται σχεδόν δωρεάν, άφου πωλείται μόνον προς έν γρόσιον.

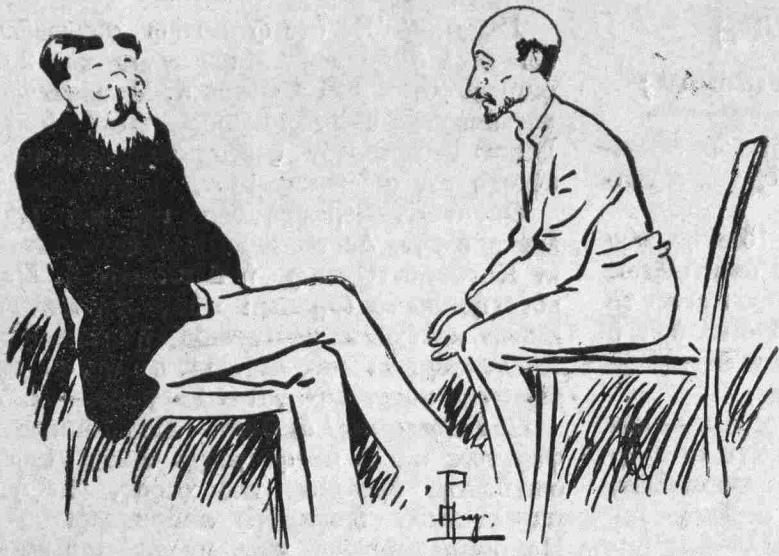
Εὔρίσκειται παρά τοῖς εκδόταις: 'Αριστοβούλω, 'Αναστασιάδῃ και Σα (έν Γαλατῆ, Περσεμπέ-Παξάρ, ὀδῶ Τσεσμέ, αριθμ. 3), και παρά τοῖς βιβλιοπώλαις και έφημεριδοπώλαις. Αἱ εκ τῶν έπαρχιῶν παραγγελία πρέπει νά συνοδεύονται με τὸ σχετικόν αντίτιμον.

Κινηματογράφοι. — Ο λαϊκώτατος κινηματογράφος «Σαντράλ» του Σιτε-Συρι του Μπέγιογλου, μετά τὸν «Βίσμαρκ», νέας άφαντάστου τελειότητος και έπιτυχίας ταινίας προβάλλει την έβδομάδα ταύτην. Τὸ ὁμολογοῦν οι πολυπληθέστατοι θαμῶνές του.

— Εις τὸ «Ροαγιάλ» (Βαριετέ) και την έβδομάδα ταύτην εκλεκτόταται και καλλιτεχνικῶς ταινίαι προβάλλονται. Δράματα συγκινητικῶς, κομωδίαί ξεκαρδιστικῶς, παιζόμεναι από τὸς καλλιτέρους ήθοποιούς.

— Τὸ Σινεμά «Όττομάν» συγκεντρώνει καθ' εκάστην πολὺν και εκλεκτόν κόσμο. Τὰς ήμέρας αὐτὰς θριαμβεύει με τὸ «Τελευταίον Φίλημα», ὠραιότητα ταινίαν. Οι άναγνώσται του 'Ασ' Όλα' έχουν έκπτώσιν 50 % ἐφ' ὄλων τῶν θέσεων, αρκει άποκόπτοντες νά παρουσιάσωσι τὸ δημοσιευόμενον εις την τελευταίαν σελίδα δελτίον.

Ἰδιοτροπία.

— Τί τὰ θέλεις! Ἔχω τὰς ἀρχάς μου. Ὄταν ἓνας πιστωτὴς μοῦ γράφῃ διὰ νὰ κανονίσω τὸν λ/σμόν μου, πεισματόνομαι καὶ δὲν πληρώνω.
 — Καὶ ὅταν δὲν σοῦ γράψῃ;
 — Ἔ, τότε περιμένω.

Πολὺ σωστό.

— Καὶ τί διαβάζεις αὐτοῦ;
 — Ἐνα διήγημα: Στὴν ἐποχὴν ποῦ μιλοῦσαν τὰ ζῶα.
 — Ἄ! ὥστε λοιπὸν εἶναι σύγχρονο!

Κατὰ τὸ ἰατρικὸν συμβούλιον.

— Ἐγὼ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ στόμαχος τῆς ἀσθενοῦς δὲν ἔχει τίποτε. Κι' αὐτὸ θὰ ἰδῆτε, ὅτι θ' ἀποδείξῃ ἡ νεκροψία.

Σκέψεις γκαρσονιῶ.

— Ὁ ἔρωσ ξεθυμαίνει. Οἱ νέοι ἄλλοτε ἀγαποῦσαν μὲ περισσότερη θέρμη τὰ κορίτσια ποῦ συνώδευαν... Ἄφιναν στὸ γκαρσόνι πειδὸ γενναῖο πουρμπουάρ.

Δόγια ἀπηλπισμένης.

— Οἱ ἄνδρες εἶναι σὰν τ' ἀμάξια, ὅταν βρέχῃ. Ὄταν τοὺς ζητῆς, κανεὶς δὲν βρίσκεται.

Τρόπος τῆς ζωῆς.

— Διάβολε! καὶ ζητεῖς ὠτομομπιλὶ γιὰ νὰ πᾶς εἰς τὸ Ταξεῖμι; Ἐχεις λοιπὸν καλὰ τὸν τρόπον σου;
 — Ὁχι. Ἀλλὰ ὅταν κανεὶς δὲν ἔχῃ περιορίαν, πρέπει νὰ ἐξοδεύῃ ὡσὰν νὰ εἶχε.

— Παρακολουθήσατε ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ **'Αῶ' Ὅλα**

τὴν **ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.**

Μυθιστόρημα θαυμασίας πλοκῆς καὶ δράσεως. Θὰ συγκινήσῃ κάθε ἀναγνώστην καὶ θὰ γοητεύσῃ κάθε ἀναγνώστριαν.

Η ΠΕΘΕΡΑ

(Τί εἶναι καὶ πόσων εἰδῶν εἶναι)

Ἄμφιβιον γνωστὸν ἐκ τῶν μεγαθηρίων, ποῦ ἀπ' τὰ προκατακλυσμαῖα πάντοτε βασιτᾶ, ἀμφίβιον, καθὸ ζῆ δύο εἰδῶν βίον, πότε πάνω στὸ οὐβέρκο τῆς γαμπροῦ τῆς, πότε χωριστά.

Εἶδος μαῖμοις, σκατζόχερον, ἀγρίας γάτας, χυμᾶ, δαγκάνει, βοζει ἀγκύλι, τσαγγρονῆ, γρυλ-λίξει.

Στὰ χάρδια, εἶδος ὀλεποῦς ἀνοιχτομάτας, ποῦ πρῶτα κατηγᾶ τὴν κόττα κι' ὕστερα... ξεσχί-ζει.

Αὐτά, τώρα, τὰ γράφει ἡ ζωολογία. Σὰν τέτεια ὁμως σὰν κοὶ σᾶς κι' ἐγὼ δὲν δίνω [ἓναν παρᾶ· γιὰ μὲ ἡ πεθερά, εἶναι... γυνεῖκα ἀγία. Ἄγία (!)... ἂν κι' αὐτὴ... εἶν' ἡ σπανιωτέρα [πεθερά!

«— Δάσκαλε! Τ' εἶν' ἡ πεθερά;» — «Εἶδος μητέρας, εὐφημισμός, οὐ ἡ σημασία ἀρδην ἀνετρόπη».
 «— Γιατρέ! Τί γὰν' ἡ πεθερά;» — «Εἶδος ἰολέρας ἐνδημικῆς, γιὰ τὸ γομπρό τῆς μπλάστρι μὲ... [σιούπι».

«— Ποπᾶ! τί γὰν' ἡ πεθερά;» — «Τὸ συναξάρι κι' ἡ Παλαιὰ Διαθήκη πάνω στοῦ διαόλου τὴν [ὄργια. τῶν ὄνων τοῦ Βαλάμ παντοτεινὸ σμαρο. καὶ... ἔστιν ὅτε, Κιβωτὸς τοῦ Νῶε μ' οὐλα τὰ [θεριά!»

«— Βρὲ ποιητὴ! Σὺ τί τὴν λές;» — «Μυῖγα στὸ μέλι ποῦ σοῦ χαλᾶ τὸ μέλι ἀπ' τοῦ μέλιτος τὸ μῆνα· ὁ ἴσκιος σου. Τοῦ Διγενῆ τὸ βαρέλι, ποῦ τὸ κυλᾶς παντοῦ κι' ἐνίοτε τὸ παίρνεις [μπῖνα!

Νυχτόμπατος, ποῦ κόντρα σου τὸν ἔχεις πάντα, Νῶτ Πίγκριτων σὲ οὐλά σου πρότυπον περιπόλου, Καρνές, Ποτέ-ζουριάλ τῆς γυναικὸς σου, τσάντα γεμάτη μὲ διάφορα σῦνεργα τοῦ διαόλου.

Καλικατιῦρα μάννας, πὺ τῆς γιάφεις γρόμμα κι' σπὸνω βάζεις θές δὲ θές: «Ἀγαπητὴ μαμά!» Θέμα γιὰ κομφίδες, μὰ γιὰ σένα δρᾶμα κι' ἀτέλειωτη κορδέλλα στῆς ζωῆς τὸ σινεμά!

Σκεπάρνι, κόπανος, σατήρα τοῦ χασάπη, πλάσμα μὲ τσουχερὰ αἰσθήματα, γεμάτ' ἀγκάθια πὺ σ' ἀγαπᾶει μ'... ἀλεπουδίστικη ἀγάπη καὶ σ' ἐξασκεῖ στὴ... διπλωματικὴ μετριοπάθεια.

Ἀντιπολίτευσις... ὁ Ράλλης τοῦ σπητιοῦ σου. [Φάλτσα μέσα στὴν ἀρμονία τοῦ συζυγικοῦ σου βίου, φωτιά, μασιά, πιπέρι, λαδικό, χουλιάρια, σάλτσα, τέλος, κουμάσι σὰ... δασκάλα παρθεναγωγείου».

«— Καλὰ τὰ λές, βρὲ ποιητὴ. Ἔχουνε βᾶσι τὰ λόγια σου ὅσο κι' ἂν φαίνωνται φαρμακερὰ. Μὰ πρέπει ὁμως νὰ προσθέσῃς καὶ μιὰ φράσι: «Αὐτὸς ὁ τύπος εἶν' ἡ χειροτέρα πεθερά!»

Γιατὶ μέσα στῆς πεθερῆς ποῦ ἀνατρέχω, ἔχει καὶ ἐξαιρέσεις... κείνες πῶχουνε παρᾶ, καὶ πεθερῆς, ὡσὰν κι' ἐκείνη... ποῦ δὲν ἔχω, κι' αὐτὴ εἶν' ἡ... καλυτέρα πεθερά!

Ἐπιθεωρητῆς.

Εἰς Νεοφωτιστὸν Τραπεζίτην

Προανάκρουσμα.

Τοῦ Χορπανῆ τὴν δόξαν μὴ ζηλεύης καὶ τρύπες μὴν ἀνοίγῃς 'ς τὰ νερά κι' ὡς Δὸν-Κιχῶτος μὴ συχνοπαλεύῃς μὲ τῶν ἀνεμομύλων τὰ πτερά.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

'Αῶ' Ὅλα

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἔκπτωσιν 30 0/0

διὰ πᾶσαν θέσιν τοῦ

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς:

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.